

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי בפני

בעניין: מדינת ישראל
פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד הילה צור, ספיר ארד
והמתמחה עמיר ברטל

המאשימה

נגד

יהודית בלוי
באמצעות ב"כ עוה"ד רועי בראונר

הנאשמת

גזר-דין

"אלוהים מרחם על ילדי הגן" (יהודה עמיחי).

א. כתב-האישום:

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה בכתב-אישום ובו **חמישה אישומים** כדלקמן:

בחלק הכללי נמסרו הפרטים הבאים:

לנאשמת אין כל הכשרה מקצועית או רפואית בטיפול בילדים.

בין השנים 2012 – 2020 ניהלה הנאשמת גן בביתה שבו למדו כ- 12 ילדים בגילאים שנתיים עד ארבע, חלקם סבלו מבעיות רפואיות שונות, כגון שיתוק מוחין.

במהלך התקופה הנ"ל, הציגה עצמה הנאשמת כמי שפיתחה שיטה שיקומית ייחודית, המכונה על ידה "עיגולי תגליות", אשר מטרתה טיפול בילדים הסובלים מעיכוב התפתחותי ומבעיות שונות, ביניהן שיתוק מוחין, אוטיזם ועוד.

הנאשמת הקימה אתר מרשתת ופעלה בשתי קליניקות פרטיות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

באישום הראשון, הורשעה **בריבוי עבירות** של תקיפת קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז – 1977.

בין השנים 2017 – 2019 למד בגן של הנאשמת, א.א. שהיה קטין כבן 3 – 4 שנים וסבל מבעיה התפתחותית.

במהלך שהותו בגן, **במספר הזדמנויות**, הכניסה הנאשמת את א.א. לאחד מחדרי הגן, הפשיטה אותו בפלג גופו התחתון, **והחדירה לפי הטבעת שלו אצבע**, בעוד א.א. **בוכה וצורח**.

כתוצאה מכך, נגרם לא.א. **מכאוב**.

באישום השני, הורשעה **בעבירה** של תקיפת קטין לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק הנ"ל.

במהלך שנת 2019, במשך מספר חודשים, בתדירות של כפעם בשבוע, הגיעה ב.ב., קטינה אשר במועד הרלוונטי הייתה **כבת 3 ואשר סבלה משיתוק מוחין**, יחד עם הוריה לקליניקה של הנאשמת.

הנאשמת ביצעה ל.ב.ב. עיסוים בידה וברגליה.

באחת ההזדמנויות, בעוד ב.ב. ערומה בפלג גופה התחתון, **החדירה לה הנאשמת את אחת מאצבעותיה לפי הטבעת למשך מספר שניות** וגרמה לה **למכאוב**.

באישום השלישי, הורשעה **בריבוי עבירות** של תקיפת קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק הנ"ל.

בין השנים 2018 – 2019, במשך כשנה ושלושה חודשים לערך, בתדירות של פעם בשבוע, הגיע ג.ג., קטין שהיה כבן שנתיים וסבל מפגיעה מוחית יחד עם הוריו לקליניקה של הנאשמת.

במהלך נוכחותו בקליניקה, **במספר הזדמנויות**, ביצעה הנאשמת לג.ג. עיסוי בגופו, בעוד ג.ג. ערום בפלג גופו התחתון, וכן **החדירה את אצבעה לפי הטבעת של ג.ג.** וגרמה לו **למכאוב**.

באישום הרביעי, הורשעה **בריבוי עבירות** של תקיפת קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק הנ"ל.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

בין השנים 2018 – 2019, במשך כשנה וחצי לערך, בתדירות של פעם-פעמיים בשבוע, הגיעה ד.ד., קטינה כבת 3 – 4 שנים הסובלת משיתוק מוחין יחד עם הוריה לקליניקה.

במהלך נוכחותה בקליניקה, במספר הזדמנויות, ביצעה הנאשמת בד.ד. מתיחות ועיסוי בידיים וברגליים בעודה ערומה בפלג גופה התחתון, וכן החדירה את אצבעה לפי הטבעת של ד.ד. וגרמה לה למכאוב.

באישום החמישי, הורשעה בריבוי עבירות של תקיפת קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק הנ"ל.

במהלך שנת 2018, במשך כחצי שנה, בתדירות של פעם בשבוע, הגיעה ה.ה., קטינה שסבלה משיתוק מוחין, יחד עם הוריה לקליניקה.

במהלך שהותה בקליניקה, במספר הזדמנויות, ביצעה הנאשמת לה.ה. מתיחות, עיסויים בידיים וברגליים, בעודה ערומה בפלג גופה התחתון, וכן החדירה את אצבעה לפי הטבעת של ה.ה. בעודה בוכה.

עקב כך, נגרם לה.ה. מכאוב.

ב. הסדר הטיעון:

בתאריך 2.7.20, הציגו הצדדים בפני בית-המשפט הסדר טיעון, הכולל הסדר טיעון כתוב וחתום, שבמסגרתו הנאשמת תודה, תורשע בכתב-האישום הנ"ל, תופנה אל שירות המבחן לקבלת תסקיר.

סוכם, כי המאשימה תבקש שבית-המשפט ישית על הנאשמת 9 חודשי מאסר הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות, יחד עם רכיבי ענישה נוספים, כפי שצוינו והנאשמת תטען לעונש באופן חופשי.

בהודעה מאוחרת, הודיעה המאשימה, כי פעלה ליידע את הורי נפגעי העבירה ביחס להסדר הטיעון, מלבד אחד מהם, אך לא מסרה מידע מה הייתה עמדתם ביחס להסדר הטיעון.

ג. מתחם ענישה:

המאשימה טענה, כי "חרף העובדה שמדובר בקורבנות שונים עסקינן בדפוס זהה, לכן נטען למתחם עונש אחד לכלל העבירות, גם בכך יש כדי להקל" (עמוד 13 שורות 16 – 17).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

המאשימה בטיעוני הציעה לקבוע ביחס לכל המתואר בכתב-האישום, מתחם ענישה **כולל** הנע בין **מספר חודשי מאסר הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות עד 12 חודשי מאסר בפועל** (עמוד 13 שורות 27 – 28).

ראשית, איני רואה עין בעין עם המאשימה, **לא את המתחם שהוצע ולא את סברתה, שיש לקבוע מתחם אחד.**

אני סבור, כי יש לקבוע **מתחם ענישה נפרד לכל אישום ואישום**, שכן לכל קטין וקטין שנפגע ממעשיה של הנאשמת **זכות עצמאית** לשלמות גופו, לחירות, לאוטונומיה האישית שלו, לפרטיות, וזאת בנפרד מאלו של הקטינים האחרים, והנאשמת פגעה בתכליות העומדות המוגנות בעבירות, **ביחס לכל אחד מהם.**

אין המדובר ב"עבירת שרשרת", שבמסגרתה נטלה הנאשמת במעשה עברייני אחד ממספר כלים שונים, אלא שמעשיה בוצעו במועדים שונים וביחס לקטינים נפרדים, הזכאים כל אחד מהם להגנה **עצמאית** של הדין על זכויותיה הבסיסיות ביותר.

בעניין זה אפנה לכללים שנקבעו בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל [29.10.14]: ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נגד דלאל [3.9.15].

שנית, איני סבור כי יש לאמץ את המתחם אשר לו עתרה המאשימה, **ולטעמי ביחס לכל אישום ואישום המתואר לעיל, המתחם הראוי נע בין 10 עד 30 חודשי מאסר בפועל.**

התכליות המוגנות אחר העבירות אותן ביצעה הנאשמת הן השמירה הבסיסית על שלומם, גופם, ביטחונם, חירותם, כבודם, פרטיותם של קטינים ובקביעת המתחם יש **להביא לידי ביטוי של ממש** הן את הזכויות החשובות שנפגעו, הן את חומרת המעשים ומעבר לכך יש כאן קביעה מה ראוי שיהא המתחם נוכח מעשים עברייניים פוגעניים שכאלה.

שלישית, אומר כבר עתה: לא מצאתי גזר-דין דומה בנסיבותיו למקרנו, שניתן להקיש ממנו לרמת הענישה, אולם אפנה אל גזרי-הדין הבאים, **המתארים אלימות כלפי קטינים או חסרי ישע אחרים, כדי לקבל רמת ענישה כללית, והכל בשינויים המחויבים למקרנו:**

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

ע"פ 5986/08 אהובה כחלון נגד מדינת ישראל (10.11.08) :

נאשמת, אשר הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות של תקיפת קטין והתעללות, בעת שהייתה הבעלים של גן ילדים. היא נהגה לפגוע ברבים מהם, להושיבם בכוח על כסאותיהם, למשוך אותם, למשוך בשיער ראשם, הדפה אותם אל עבר הקיר, זרקה לעברם נעליים, הטילה לעברם חפצים וכיו"ב. **נדונה ל – 18 חודשי מאסר בפועל**, יחד עם ענישה נלווית נוספת.

ע"פ 1940/18 וילמה טמוראדה נגד מדינת ישראל (20.3.19) :

נאשמת, אשר הורשעה בעקבות הודאתה **בתקיפת קטין חסר ישע, בכך שביום אחד, במשך שעותיים ורבע, ללא הפסקה, בהיותה מטפלת סיעודית לקטינה בת 16.5 הסובלת משיתוק מוחין**, עיוורון ואפילפסיה, מרותקת לכיסא גלגלים, היא נהגה בה באלימות, בין השאר, הכתה בראשה, בפניה, בגופה, הטיחה בה אגרופים. **נדונה ל – 3 שנות מאסר בפועל** יחד עם ענישה נלווית.

ע"פ 4302/18 ספיר בוקשטיין נגד מדינת ישראל (21.1.19) :

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה בעבירה של **התעללות בקטין חסר ישע** ובתקיפתו, בכך שבעת שהייתה **מטפלת של פעוט** היא תקפה אותו, השליכה עליו צעצוע פלסטיק קשיח שפגע באפו, מספר פעמים הפילה אותו על העגלה, הותירה אותו תלוי במאונך, **דחפה אצבעות לעומק גרונו**, הטיחה אותו בכוח על העגלה, ועוד כהנה וכהנה. נקבע מתחם שבין **שנת מאסר ל – 4 שנות מאסר** והיא נדונה ל – **15 חודשי מאסר בפועל** יחד עם ענישה נלווית נוספת.

ע"פ 5248/06 גוריאצקין נגד מדינת ישראל (9.11.06) :

נאשמת, מטפלת לתאומים בני שישה חודשים, אשר הורשעה בטלטולם בחוזקה, בתקיפתם, משיכת שיער ראשם, סטירות, הנפות באוויר וכיו"ב, נדונה ל – **18 חודשי מאסר בפועל** יחד עם ענישה נלווית.

רע"פ 3651/14 מיטה נגד מדינת ישראל (23.7.14) :

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות **בתקיפת קשישה, שבה טיפלה, הסובלת מדמנציה ואלצהיימר**, היא האכילה אותה באגרסיביות, סטרה בחוזקה על פניה, דחפה אותה, אחזה בפניה בכוח, העיפה אותה אל הספות וכיו"ב, נדונה ל – **16 חודשי מאסר בפועל**.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

ע"פ 1836/12 נריינה נגד מדינת ישראל (01.06.12) :

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בתקיפה בנסיבות מחמירות. הנאשם, עובד זר, שימש כמטפל סיעודי של נ.ד., אדם חסר ישע שמחמת גילו ומצבו הבריאותי, לא היה מסוגל לדאוג לצרכי מחייתו. הנאשם ניצל מרותו, הטיל עליו אימה. בהתאם לעובדות כתב-האישום, הנאשם זרק את נ.ד. על הספה, דחף אותו מספר פעמים, בעט בו מספר פעמים, תפס את ידו בחוזקה, היכה אותו בפניו באמצעות ידיו וכן באמצעות ידיו של נ.ד. עצמו, כאשר הנאשם אוחז בהן בחוזקה. בית-המשפט המחוזי השית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, וכן 16 חודשי מאסר על תנאי. הוגש ערעור לבית-המשפט העליון. הערעור נדחה. **בית-המשפט העליון קבע כי עונש של 14 חודשי מאסר בעבירות שכאלה, כלל איננו חמור, וכי כל בן אנוש מטבע ברייתו מודע לפסול שבמעשה, גם מבלעדי הכשרה מקצועית.**

ת"פ (מחוזי חיפה) 7120-08 מדינת ישראל נגד רוזה דוידוב (08.02.09) :

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה במסגרת הסדר טיעון בריבוי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע, וכן בהתעללות בקטין או חסר ישע. בהתאם לעובדות כתב-האישום, הנאשמת עבדה במעון "אתגר", כמטפלת בחוסים בעלי רמות פיגור שונות. הנאשמת הכתה את החוסים, צעקה, קיללה, איימה עליהם והכל כהתנהלות קבועה. בית-המשפט המחוזי גזר על הנאשמת 30 חודשי מאסר בפועל, מתוכם 15 חודשי מאסר בפועל והיתרה מותנית.

ת"פ (מחוזי תל-אביב) 40016/08 מדינת ישראל נגד יעקב (05.02.08) :

נאשמת אשר הורשעה על פי הודאתה בעבירות של תקיפה סתם והתעללות בחסר ישע. הנאשמת עבדה כגוננת בגן ילדים, ובמהלך שלושה ימים תועדה מתעללת ותוקפת מספר פעויות. בהתאם לעובדות כתב-האישום, הנאשמת משכה בשיער ראשם, סטרה להם, הניפה אותם באוויר והטילה אותם על הרצפה. בית-המשפט המחוזי השית על הנאשמת עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

עפ"ג 5500-03-09 זולצמן נגד מדינת ישראל (25.06.09), נאשמת אשר הורשעה בחמש עבירות של תקיפת קטין בנסיבות מחמירות. בהתאם לעובדות כתב-האישום, הנאשמת פגעה בארבעה ילדים רכים במסגרת אירוע אליים אחד. בית-משפט השלום גזר עליה, בין היתר, 4 חודשי מאסר בעבודות שירות הוגש ערעור, **בית-המשפט המחוזי החמיר את עונשה ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות.**

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35232-06-20 מדינת ישראל נ' בלוי

ת"פ (מחוזי ת"א) 811-07-14 **מדינת ישראל נגד ניסקיטאס** (28.12.14), נאשמת אשר הורשעה על פי הודאתה בריבוי עבירות של התעללות בחסר ישע על ידי אחראי בנסיבות מחמירות. הנאשמת שימשה כמטפלת סיעודית לקשישה הסובלת מדמנציה. הנאשמת סטרה לקשישה במספר רב של פעמים, הכתה אותה על פיה, אחזה בחוזרה במצחה עד שראשה הוטח לאחור וטלטלה אותה קדימה ואחורה. **בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שבין 18 חודשי מאסר בפועל ועד ל-36 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשמת 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.**

ע"פ (מחוזי תל-אביב-יפו) 71313/07 **פסחוב נגד מדינת ישראל** (4.2.09):

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בתקיפת קטין והתעללות בו, עת טיפלה בתינוקת תקפה אותה במספר הזדמנויות בסטירות, בדחיפות, הנפות באוויר, הותירה אותה ללא השגחה, האכילה אותה בכוח, **נדונה ל – 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.**

ע"פ (מחוזי חיפה) 56707-03-15 **גולומב נגד מדינת ישראל** (17.6.15):

גננת, אשר הורשעה **בתקיפת קטינה הלוקה באוטיזם בסטירה**, נקבע מתחם שבין מאסר על תנאי ל – 6 חודשי מאסר בעבודות שירות והיא נדונה ל – **3 חודשי מאסר על תנאי.**

ד. שיקולי ענישה:

(1). חומרת המעשים:

הנאשמת ביצעה **מעשים חמורים ביותר**, מזעזעים, מעוררי חלחלה.

המעשים בוצעו כלפי **חמישה קטינים, מוגבלים, חסרי ישע.**

אני סבור, כי מעשיה המתוארים בכתב-האישום מחייבים להטיל עליה ענישה מחמירה.

ביום בהיר אחד, החליטה הנאשמת, למרות שהיא **נעדרת כל אבק של ידע**, הכשרה או מקצועיות רפואית בטיפול בילדים, שמעתה והלאה היא תטפל במוגבלות שלהם, **בשיטה שאותה היא פיתחה לעצמה, בדרך ניסיונית על גופם של אותם קטינים**, שבמסגרתה **החדירה לפי הטבעת של חמישה קטינים, עוללים רכים בשנים**, את אצבעותיה, **מספר רב של פעמים**, משך תקופה וזאת תוך הצדקת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

המעשים בעטיפה של **מחשבת עוועים נטולת כל אחיזה**, שהנה היא מסייעת להם ומעניקה מזור למצבם הקשה.

הנאשמת פעלה בדרך זו משך **תקופה ארוכה**, בין השנים 2012-2020, כעולה מן החלק הכללי באצטלה של מטפלת, והיא החדירה את אצבעותיה אל פי הטבעת של הקטינים משך שנים, כמתואר בכל אישום ואישום.

כעולה מן העובדות, הנאשמת **הסבה לכל אחד מן הקטינים מכאוב** והיא עשתה כן בעודם **בוכים וצורחים מכאב**.

די לדמיין את מצב הדברים הנורא, שבו עוללים זועקים מכאב נוכח החדרת אצבעה לפי הטבעת שלהם, בעוד שהיא מחרישה אוזניה לקול שוועתם, כדי להבין כי זוהי התרחשות פלילית שאינה מאפשרת לנקוט יד עונשית סלחנית.

זוהי התנהגות שמחייבת ענישה מחמירה ביותר, **המשיבה לה גמול על מעשיה הרעים**.

העבירות בהן הורשעה הנאשמת **מסוג פשע** – עונש מרבי בן 5 – 7 שנות מאסר קבוע לצדן, ולא בכדי קבע כך המחוקק, שכן עונש מרבי זה הולם את ההגנה הנדרשת על האינטרסים החשובים המוגנים אחר העבירות, שהם השמירה על קטינים בכלל וקטינים מוגבלים בפרט, מפני תקיפה כלשהי של בגירים

בית-המשפט העליון עמד על החומרה הרבה שיש לראות מעשים אלימים כלפי קטינים חסרי ישע בין השאר, בע"פ 5986/08 **אהובה כחלון נגד מדינת ישראל** (10.11.2008):

"המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם. למרבה הדאבה, נדמה כי המערערת נעדרת כל אותם כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכסניה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של אחדים מהם לסיוט מתמשך".

בית-המשפט העליון עמד על הנזק החמור לקורבנות העבירה בהקשר אחר, ואני סבור שיפים דבריו גם למקרנו - בע"פ 4302/18 **ספיר בוקשטיין נגד מדינת ישראל** (21.01.2019):

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35232-06-20 מדינת ישראל נ' בלוי

"טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם, כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר. נוסף על כך, מעשיה של המערערת מבטאים זלזול עמוק בתפקידה כאחראית על שלום הפעוט. לא זו בלבד שיש בכך כדי להגביר את חומרת מעשיה של המערערת, אלא שיש בכך כדי להגדיל את הנזק שנגרם למשפחת הפעוט. הורי הפעוט הפקידו בידי המערערת את היקר להם מכל – והיא בגדה באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ילוו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם."

יש לזכור, כי דנים אנו **בקורבנות קטינים, חסרי אונים**, שלא יכלו להביע הסכמה או התנגדות, מלבד הבעת כאב ובכי, **ומעבר לקטינותם, אלו הם קורבנות בעלי מוגבלויות**, המעמידים אותם שבעתיים בנקודת **נחיתות מוחלטת** מול מעשיה הקשים של הנאשמת.

בהיותו של בית-המשפט מגנם של קטינים, **עליו לעמוד על מבצר זכויותיהם**, לשמור על ביטחונם ושלומם, גם במקום בו אחרים, אף אם מדובר בהוריהם, אינם מיטיבים להבין את מלוא הפסול במעשים, אינם ערים אל הנזק הפיזי והנפשי שהנאשמת הסבה ליקיריהם, ואין לך עמידה טובה יותר על המשמר מאשר ענישה מחמירה, חסרת פשרות המציבה על מעשיה של הנאשמת תמרור הוראה ואזהרה ברורים, בצבע אדום בוהק, לעין כל.

אכן, אין לראות כל נסיבות מקלות, בעובדות המצוינות בכתב-האישום, שלפיהן בחלק מן המקרים נכחו הורי הקטינים המסכנים בעת שהנאשמת העניקה לבנם/בתם, יקירם, את "הטיפול" המעוות.

כפי שנראה בהמשך, כעולה מן התסקיר ומעדותה של הנאשמת בפניי, **זוהי נאשמת שעדיין אוחזת בחזיון התעתועים**, שלפיו מעשיה הטיבו עם מצבם הרפואי של הקטינים, ולפיכך יש להעניק לה הכרת תודה על מעשיה, אולי פרס נובל לרפואה – עד עתה היא אינה מבינה את חומרת מעשיה, ולכן יש משקל רב להרתעת היחיד בענישה.

(2). התסקיר:

בטרם אציג את הדברים שהובאו בתסקיר – הערת פתיחה: אני ער בהחלט לקושי הקיים שבקריאת התסקיר, נוכח סברת בעלת התסקיר, כי הנאשמת תקפה את הקטינים, בהחדירה את אצבעותיה אל תוך פי הטבעת שלהם, **ממניעים מיניים**, ולפיכך הציעה בעלת התסקיר לנאשמת טיפול שיקומי מתחום עבירות המין, בעוד הנאשמת, וכך גם כתב-האישום אינו מציין, כי הנאשמת פעלה מתוך מניע שכזה. ועדיין, למרות שיש להביא את הנתונים הללו בזהירות המתחייבת, אציג את הדברים הבאים:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

הובאו נסיבות חייה של הנאשמת – נשואה, אם לשלושה, סבתא, בוגרת 12 ש"ל, ללא תעודת בגרות.

מרבית חייה הייתה עקרת בית ואז פתחה את הגן המדובר.

נמסר שהגן פועל עד היום.

לטענתה, היא פיתחה שיטה שיקומית ייחודית לטיפול בקטינים הסובלים מעיכוב התפתחותי עקב שיתוק מוחין, אוטיזם ועוד.

היא הסבירה לבעלת התסקיר כיצד היא פיתחה את השיטה הטיפולית הייחודית המתוארת ומסרה כי בדרך זו רכשה מוניטין וביקוש רבים.

הרושם המתקבל הוא שהיא "...מתקשה להכיר בחומרת מעשיה ובתוצאתם הפוגענית" (עמוד 2 פסקה אחרונה).

נמסר: "על אף שציננה תגובות של בכי, תגובות גופניות של רתיעה ועוויתות גופניות של הקטינים בעת מעשיה, כעולה מכתב-האישום, התקשתה לראות בכך התנגדות, ביטוי לחוסר נוחות וכאב, כאשר סברה כי מדובר בסבל קצר לטובת שיפור מהותי באיכות חייהם העתידי של הקטינים בעקבות התערבותה" (עמוד 3 פסקה ראשונה).

התקבל הרושם בדבר עיוותי מחשבה רבים, ונמסר שהיא מתקשה להכיר במעשיה הפוגעניים ובנזק שגרמה.

לא זו אף זו – הנאשמת הביעה רצון "לשתף את העולם הרפואי בגילוייה בתחום טיפול בנכויות....".

היא ממשיכה שלא להכיר בחומרת המעשים, אינה מגלה אמפתיה לקורבנות, מחזיקה בתפיסה עצמית חיובית, אינה בשלה לביקורת עצמית.

היא מסרה כי למרות ההליך הפלילי, המוניטין שלה לא נפגע.

כאמור, למרות ששירות המבחן היה ער לכך שכתב-האישום אינו מייחס לנאשמת מניע מיני, הוא הציע לה להשתלב בהליך שיקומי ייעודי לעבירות מין, והיא סירבה לכך.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

שירות המבחן שקל את גורמי הסיכון והסיכוי והובאה הערכה כי **אין יעילות בקשר שיקומי**, טיפולי עם שירות המבחן.

בסופו של יום לא נמסרה המלצה עונשית.

(3). עדי האופי:

הנאשמת העידה עדי אופי, אשר תיארו את עבודתה המסורה של הנאשמת, אשר היטיבה עם מצבם של ילדיהם.

כך, למשל, **העידה ש.ש.** (עמוד 7 שורה 5), אימא לקטינה בעלת מוגבלות, אשר הגיעה אל הנאשמת בעקבות המלצה ולטענתה בתה זכתה לשיפור נוכח הטיפול "בשיטה ייחודית שלה" שהוענק לה בידי הנאשמת (אין מדובר באימא לאחד הקורבנות נשוא כתב-האישום).

בכל הכבוד, איני מעניק כל משקל לעדות אופי, שכזו, ליבי מחבק אותה במאבקה היום-יומי ומפאת כבודה של אם המתמודדת עם מצב שכזה לא אוסיף.

וכן, **ב.פ.**, פיזיותרפיסטית במקצועה, אשר העידה (עמוד 7 שורה 28 והלאה), כי היא התרשמה לטובה מן השיטה הטיפולית של הנאשמת, אך התברר כי כל עדותה נסמכת על **מקרה אחד**, שבו ראתה את הנאשמת מעניקה את הטיפול, ולפיכך אין כל משקל לעדותה (עמוד 8 שורה 4).

וכן, **א.ק.**, אשר העיד (עמוד 8 שורה 9 והלאה) כי הוא אב לבן אשר נולד עם שיתוק מוחין (לא אחד מקורבנות כתב-האישום), שמסר, כי הנאשמת בטיפול הייחודי גרמה לבנו ל"שינוי משמעותי" במצבו.

אלו הורים, שאין לשפוט אותם כלל ועיקר, אשר ביקשו להיטיב עם יקיריהם, ואין לדעת מה גרם לשיפור, ואם בכלל יש קשר למעשי הנאשמת ולמצב יקיריהם.

וכן העידו **שתי סייעות בגן** של הנאשמת (עמוד 9 שורה 15, עמוד 9 שורה 16), אשר תארו טיפולה המסור והמקצועי של הנאשמת בקטינים ובקטינות במסגרת הגן. ואולם, אין לדעת האם שתיהן היו ערות לשיטה הייחודית של הנאשמת בהחדרת אצבעות לפי הטבעת - הן לא העידו ולא נשאלו על כך.

העיד **ד"ר מיכאל פקטורוביץ**, אשר סיפר כי הוא מנהל רשת מרפאות של קופת חולים הכללית באזור מודיעין עלית ובלוד (עמוד 9 שורה 23 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

ראשית, יש ממש בהערת המאשימה (עמוד 12 שורה 16) כי סוג עדות אופי שכזה בהחלט חייב את העד לעשות כן בדרך של עדות מומחה, על כל המשתמע מכך. אבל ניחא.

שנית, העד מסר דברים כלליים, אודות האפשרות הרפואית, הטיפולית המוסמכת, המוכרת בעולם הרפואה, להחדרת אצבעות לפי הטבעת והוא אף התיימר לחרוג בעדותו מעבר לתחום מומחיותו ברפואת ילדים, כגון בתחום הנורולוגי ברומזו כי בשיטת הנאשמת "אפשר להחיות את תאי המוח" (עמוד 10 שורה 27).

שלישית, תחילה, כאשר הופגש אם השאלה הישירה מה דעתו על כך שהטיפול של הנאשמת כולל החדרה ישירה של אצבעות לפי הטבעת של תינוקות, בעוד שהיא **נעדרת כל הכשרה או מקצועיות** רפואית או טיפולית (עמוד 10 שורה 30 והלאה), חמק מתשובה ישירה והפליג בחמקמקות אל עבר דוגמאות "מרוככות" יותר כדי להניח את המקרה של הנאשמת באותה קבוצת התנהגויות כגון של הורה המודד חום לילדו הקטין בפי הטבעת (עמוד 10 שורה 32) וכן הדגים: "איך החוק רואה שסבתא שמה מדחום כדי לרכך..." (עמוד 11 שורות 8 – 9).

רק לאחר מכן, הגדיר את ההתנהגות של הנאשמת: "...אני יודע מצד אחד שהדבר הזה הוא **בעייתי**, אך מצד שני אני יודע שאותם רופאים או אחיות מטפלים למשל בתסמונות המעי הרגיז..." (עמוד 11 שורה 2).

כלומר, ככל שהעד התבקש לבאר את דבריו, הוא הציג דוגמאות שבמסגרתן **צוות רפואי מוכשר** עושה פעולה רפואית **למטרה רפואית רלוונטית** ומוכחת, אך לא כך הם פני הדברים ביחס למעשיה החמורים של הנאשמת.

בסופו של יום נשאל שאלה ישירה, אך בכל הכבוד, **מצער מאוד** היה לשמוע את עדותו של רופא, מנהל רשת מרפאות של קופת-חולים הכללית במודיעין עלית ובלוד, אשר העיד כדלקמן: "ש: **אז אתה לא התרגשת מזה ששמעת לימים שהטיפול של יהודית כרוך בין היתר החדרה של אצבע לפי הטבעת.** ת: **לא**" (עמוד 11 שורות 13 – 14).

כאשר הופגש עם דברים סותרים אשר נרשמו באתר של קופת-חולים הכללית השיב כי ההמלצה הטיפולית של קופת החולים הכללית נוגעת "**לכלל הציבור**", ואילו לאנשים עם מוגבלויות הוא עדיין סובר כי זו שיטת טיפול סבירה (עמוד 11 שורה 28).

הוא נשאל באיזו שיטה נוקטת הנאשמת והשיב: "**בשיטה שלה**" (עמוד 11 שורה 31). וכן: "**זו שיטה שלה.** כמו שלי יש את השיטה שלי" (עמוד 12 שורה 2).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

אכן, זו הבעיה כולה – הנאשמת פתחה שיטה ייחודית לה, שיטה בלתי מוכרת, סודית, "פטנט", שיטה שאותה עטפו עיוותי מחשבתה באצטלה טיפולית, שאינה יכולה לתרץ את מעשיה האלימים כלפי תינוקות מוגבלים של בית רבן.

מצבור עדי האופי שהובאו על-ידי הנאשמת לעדות, הציג תחושה קשה והמחיש לעין כל, כי מדובר בנאשמת שאכן אינה מפנימה את חומרת מעשיה, היא חיה בעולמה שלה, סוברת שהביאה טוב לעולם.

הוסף לכך את העובדה, כי היא עדיין בעלת גן לקטינים, בין השאר בעלי מוגבלויות, והגעת אל המסקנה, כי יש להכביד את היד העונשית, כדי להעביר לה מסר מרתיע חד וברור.

(4). עדות הנאשמת:

הנאשמת נשאה דברים ארוכים (עמוד 16 שורה 2).

במהלך עדותה, נוכח העובדה כי היא נעדרת כל השכלה רפואית, טיפולית, מקצועית, לא עברה קורס בסיסי באנטומיה של גוף האדם, ניסיתי להבין מהיכן צץ במוחה הרעיון הראשוני לטפל בקטין מוגבל בדרך של החדרת אצבעות לפי הטבעת שלו.

לאחר תום עדותה התקבלה ההבנה הברורה, שלפיה הנאשמת אינה ערה לחומרת מעשיה - לא משנה מה יאמרו לה - היא בשלה - המלאך הגואל של כל אותם עוללים שלא שפר עליהם גורלם.

וכך העידה:

"הכל פותח על סמך ניסוי וטעיה בשטחה" (עמוד 16 שורה 4). וכן: "לא הכרתי את התחום לפני כן..." (עמוד 16 שורה 7).

כלומר, הנאשמת יצרה לעצמה שיטה "טיפולית" בדרך של ניסויי על גופם של קטינים.

יש לומר, כי הנאשמת העידה כי "ניסיתי על גופי לראות מה חווים הילדים האלה" (עמוד 16 שורות 21 – 22) ובכך נראה שהיא סברה לעצמה כי הגשימה את דרישות המדע לניסוי המדובר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

העידה: "הדעת שלי המאוד תמימה, **בלי שום כוונה רעה**" (עמוד 16 שורות 10 – 11). לצורך הדיון אני מוכן לקבל, כי בתוך תוכה, באופן סובייקטיבי מוחלט, הנאשמת חיה בעולם פנימי מופלא, שהיא פועלת לעשיית הטוב, ללא כוונה רעה. ואולם, **דווקא בשל כך אני סבור**, שהסיכון העתידי הנובע ממנה גדול מאוד, ואין היא דוגמת העובר עבירה המכיר בטעותו, המודה על חטא, עוזב וירוחם.

היא העידה, שתחילה החלה לעסות את הקטינים, בלשונה "לפסל" אותם, ואז סברה שפעולה זו תוביל לשחרור כיווצים אצל אותם קטינים, פגועים. היא החלה בעשיית עיסויים בגפיים התחתונות, ואז **"ראיתי שככל שאני עולה יותר גבוה ברגל, כך האפקטיביות של הטיפול, שכבר הייתה גבוהה מאוד..."** (עמוד 16 שורות 14 – 15). הנאשמת הבינה ש"ככל שעליתי יותר במעלה הרגל והקרסול, האפקטיביות קפצה, עלה בדעתי לעלות לאזור הירך והאפקטיביות עלתה" (עמוד 16 שורה 20). בהתאם למהלך הניסוי, כך סברה הנאשמת, **שככל שמעסים חלקים עליונים יותר בגפיים התחתונות התוצאה הרפואית, שיקומית תהא טובה יותר**. מחשבה הובילה אותה להגיע **"לאזור המפשעה והאפקטיביות עלתה"** (עמוד 16 שורה 21).

באחד המקרים הראשונים, היא שמה לב שהתקדמותו של אחד הקטינים נעצרה ואז **"עלה בדעתי שהגיז והשריר מקורם לא בירך וגם לא באזור המפשעה אלא ברצפת האגן, באזור פי הטבעת..."** (עמוד 16 שורות 24 – 25). ודוק, זוהי נאשמת בורה לחלוטין בכל הקשור למבנה האנטומי של גוף האדם, והנה היא כבר יודעת לזהות היכן מקורם של שרירי הירך ("עלה בדעתי"). היא נשאלה מהיכן היא יודעת שכך הם פני הדברים והשיבה: **"איך אני יודעת שהשמש זורחת היום"** (עמוד 17 שורה 12).

בשלב מסוים, החלה הנאשמת להכניס את אצבעותיה לפי הטבעת של הקטינים ולטענתה אירעו **"דברים מאוד משמעותיים"** (עמוד 16 שורה 28) אשר היטיבו מאוד עם מצבם של הקטינים, המוגבלים (עמוד 17 שורה 13 והלאה).

איני סבור, כי **"פלא" רפואי זה, שאותו ניסתה על גופם של קטינים "חסרי פה"**, אך בעלי לב זהב כואב ודואב, מזכה את הנאשמת בפרס נובל למדע ולרפואה, אלא דווקא להיפך – ענישה גמולית, מרתיעה כיאה למעשיה.

לסיכום, הרושם שהתקבל מעדותה של הנאשמת בהחלט מחייב לשם את הדגש על ענישה מחמירה, שבכוחה להרתיע אותה מלשוב ולבצע מעשים דומים, והדברים ברורים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

(5). שיקולים מקלים:

הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה, ובדרך זו חסכה זמן ציבורי ניכר.

בחנתי את מצבור הפרסומים שהוגשו (במ/1 – במ/4), אודות שיטת "פאולה" וההסבר הכללי בדבר שיתוק מוחין, אך לא מצאתי באלו שיקולים מקלים.

מעבר לכך במסמך במ/3 המתאר גם דרכי הקלה טיפוליים בפגועי שיתוק מוחין, כגון הטיפול הפיסיקאלי, בידי בעלי מקצוע מוכשרים, קיימת סתירה לדברים שאותם מסר ד"ר מיכאל פקטורוביץ, אשר לא התרגש מכך שהנאשמת, חסרת ההכשרה מחדירה אצבעות לפי הטבעת של מטופליה.

ו. דחיית הסדר הטיעון:

לאחר שבחנתי בקפידה את כלל השיקולים דלעיל, התלבטתי לא מעט, שבתי ובחנתי את פסיקת בית-המשפט העליון בדבר המקרים בהם יחרוג בית-המשפט מהסדר טיעון שהוצג בפניו, באתי אל המסקנה, כי במקרה מיוחד וחריג זה, אין לקבל את הסדר הטיעון שגובש, ויש להטיל על הנאשמת ענישה מחמירה אף יותר מתשעת החודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, כפי עתירת המאשימה.

בע"פ 1958/98 פלוני נגד מדינת ישראל, נז (1) 577 נקבע:

"על-פי עקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית, בית-המשפט הדן בתיק אינו צד להסדר הטיעון ואף אינו נוטל חלק במשא ומתן לגיבושו. הסדר טיעון לעניין העונש בא לידי מימוש כאשר הנאשם מקיים את חלקו ומודה בעובדות המוסכמות, והתביעה מצדה מקיימת את חלקה כאשר היא טוענת בבית-המשפט גם את נימוקי הקולה שלטובת הנאשם – הכול על-פי ההסכם שבין שני הצדדים. מעצם טיבו של הסדר הטיעון נובע כי הנאשם, שוויתר על זכותו לניהול הליך אשר בו נטל ההוכחה על התביעה, מצפה ומקווה לקבל מידי בית-המשפט את התוצאה המבוקשת – הקלה בעונש. מדובר בציפייה או בתקווה של הנאשם המבוססת על ההסכם שנערך בינו לבין התביעה לעניין העונש שזו תבקש, אולם על-פי שיטתנו, בית-המשפט אינו מחויב על-פי אותו הסכם".

וכן: "נקודת המוצא לדיונו היא ההנחה המוסכמת על שופטי בית-משפט זה כי תפקיד גזירת הדין מוטל על שכמו של בית-המשפט."

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

עוד נפסק בע"פ 2021/17 יונה יחיאל מצגר נגד מדינת ישראל (30.04.2017):

"לא בנקל ידחה בית המשפט הסדר טיעון שמובא לאישורו, וזאת נוכח קיומם של שיקולים כבדי משקל שתומכים בכך, ובראשם החשש שמא יחול כרסום במעמד של הסדרי טיעון ובוודאות שהם נוסכים בנאשם החותם על ההסדר, וכפועל יוצא – בתכליות הרצויות שהם מגשימים"

ואכן, אין זהו דבר שבשגרה שלא לאמץ הסדר טיעון פלילי, ואעיד על עצמי, כי משך שנות השיפוט שלי, לא הובא לפתחי מקרה אחד שבו דחיית הסדר טיעון, אף כאלו שהיו "קשים לעיכול", ואולם הסדר טיעון אינו חזות הכל, והוא אינו מפרק את בית-המשפט מסמכויותיו ואחריותו הציבורית להעניש בענישה ראויה כיאה לעבריינים לפי מעשיהם.

ואכן, בעקבות פסיקה קודמת, קבע בית-המשפט העליון מבחנים אימתי ידחה הסדר טיעון.

בע"פ 1289/93 יאיר לוי נגד מדינת ישראל, מח (5) 158 נקבע המבחן הבא:

"כדי ששיקול הדעת של בית המשפט, אם לאמץ או לדחות הסדר טיעון, יהיה סביר, עליו לשקול, לדידי, מהו היחס שבין העונש המוסכם לבין העונש הראוי, שבית המשפט היה גוזר אותו באותו עניין, כשהנסיבות כולן לפניו. "העדר יחס, במידה משמעותית, בין העונש המוסכם והעונש הראוי, דיו כדי להצדיק דחייתו של הסדר טיעון".

בע"פ 1958/98 פלוני נגד מדינת ישראל, נז(1) 577 (2002) שם ניתן למצוא דיון רחב בדבר מהותו ומעמדו של הסדר הטיעון נקבע:

"ניתן לקבוע כי בבית-משפט זה הסתמנו שני זרמים מרכזיים שלצדם זרמו יובלים מסתעפים. הזרם האחד מייחס משקל מכריע לגזירת העונש הראוי בידי בית-המשפט. בצדו האחד של זרם זה עומדת גישת השופט א' גולדברג שלפיה הסדר הטיעון צריך לבטא את העונש הראוי על-פי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של העבריין, ואל לו לסטות באופן משמעותי מהעונש שהיה נגזר אלמלא נערך ההסדר. לפי גישה זו, גם אין להביא בחשבון את הרקע להסדר הטיעון או את חולשת הראיות בתיק. מן הגישה האמורה מסתעפות גישות גמישות יותר השמות את הדגש על תפקידו המרכזי של בית-המשפט בהטלת העונש, אך מביאות בחשבון בהליך גזירת הדין, בין היתר, גם את ציפיות הנאשם, את עמדת התביעה ואת קיום ההסדר. זו היא גישת השופט מ' חשין. במרכזו של הזרם האחר עומדת הגישה המתמקדת בהסדר הטיעון ובתרומתו לאינטרס הציבור. גישה זו מתפצלת אף היא לתת-זרמים הזורמים ביובלים שונים. מן העבר האחד מצויה גישתו של השופט מצא שלפיה כיבוד הסדר הטיעון הוא אינטרס ציבורי ממדרגה ראשונה, ולכן יש להעמיד את ההסדר בחזקת תקינותו. כאמור, גם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

לשיטתו, אין בית-המשפט פטור מלבחון את טעמי התביעה ושיקוליה, עם זאת חזקה על התביעה כמופקדת על אינטרס הציבור שתסכים להסדר ראוי ומאוזן, ולפיכך אם לא יימצא כי הסדר הטיעון נוגד את אינטרס הציבור ואינו מתיישב עמו, יכבדו בית-המשפט. גישת האיזון המסתעפת בזיקה לגישת השופט מצא מכירה בחשיבותו של מוסד הסדרי הטיעון לאכיפה הפלילית ואינה רואה בו בן חורג לשיטת הענישה, אך בוחנת היא את קיום האיזון בהסדר הטיעון מנקודת המבט של בית-המשפט, ואינה מסתפקת בבחינת שיקולי התביעה כשלעצמם.

וכן: "ודוק, על-פי השקפתי, הסדר הטיעון – באשר הוא – אינו רק שיקול אחד ככל יתר השיקולים העומדים בפני בית-המשפט הגוזר את העונש. הסדר הטיעון, כשהוא לעצמו, הוא שיקול מרכזי בגזירת הדין הן מטעמים של אינטרס הציבור הן כדי למלא אחר ציפיות הנאשם המוותר בהודייתו על זכותו לניהול ההליך הפלילי עד תומו. לכל אלה ייתן בית-המשפט משקל רב בעת שהוא מפעיל את שיקול-דעתו בשלב גזירת הדין, עם זאת אין מדובר בשיקול בלעדי."

נקבע: "בהיעדר פגם או פסול בהודיה שניתנה במסגרת הסדר טיעון ירשיע בית-המשפט את הנאשם על-פי הודייתו ויגזור את עונשו. בהתקיים איזון ראוי בין האינטרס הציבורי הפרטני והאינטרס הציבורי הרחב שהתביעה מייצגת, מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם מצד אחר, יכבד בית-המשפט את הסדר הטיעון. בית-המשפט ישווה לנגד עיניו, בין היתר, את המגמה העקרונית לעידוד הסדרי טיעון. בנסיבות שבהן יראה לדחות את הסדר הטיעון, יגזור בית-המשפט עונש שהיה גוזר אילו היה בא לפניו הסדר טיעון שקול ומאוזן. מן הראוי הוא שגם לאחר דחיית הסדר הטיעון יתחשב בית-המשפט כשיקול לקולה בעובדה שהנאשם הודה בעקבות הסדר טיעון, כך שהעונש אשר יטיל לא יחרוג במידה קיצונית ובלתי פרופורציונית מהעונש שהצדדים הסכימו עליו."

ואכן, "מבחן האיזון נוהג עד ימינו: "...אומץ – בהרכב מורחב – מבחן האיזון" שלפיו על בית המשפט לבחון אם התקיים האיזון "בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מהסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שבית-המשפט גוזר" (ע"פ 2021/17 יונה יחיאל מצגר נגד מדינת ישראל (30.04.2017), אשר הפנה להלכות רבות קודמות).

מצב דברים משפטי זה לא השתנה בעקבות תיקון 113 המחייב את בית-המשפט לקבוע מתחמי ענישה בטרם גזירת העונש, אף אם מדובר בהסדר טיעון. ראו, למשל: ע"פ 5855/15 דוד-ישראל לוגסי נגד מדינת ישראל (05.06.2016):

"תחילה יש להידרש לטענת המערער בדבר מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא. בהתאם לגישה שמצאה לה שבייתה בבית משפט זה, טווח ענישה עליו מסכימים הצדדים אינו מיתר את הצורך

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

בקביעת מתחם עונש הולם, אשר ייקבע בהתאם לאמות המידה אותן מתווה תיקון 113 לחוק העונשין... לפיכך, אין למצוא פגם בכך שבית משפט קמא החליט, תחילה, לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע המערער, ורק לאחר מכן נדרש להסדר הטיעון שנקשר בין הצדדים".

אינטרס הצפייה של הנאשמת כבודו במקומו מונח וביחס לכך נקבע בע"פ 4629/19 פלוני נגד מדינת ישראל (19.11.2020):

"כפי שקבע בית משפט זה בעבר, ציפיותיו של נאשם במסגרת הסדר טיעון יהיו שיקול משפיע במהלך הפעלת שיקול דעתו של בית המשפט אך ישקלו "בשים לב ליתר נתוני התיק שלפניו ובמסגרת שקילת היחס ההולם שבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם בנסיבות העניין, לבין אינטרס הציבור במובנו הצר והרחב".

במקורו, בהחלט שקלתי את האינטרסים הכלליים והפרטניים העומדים ביסוד כיבוד הסדר טיעון, את אינטרס הצפייה וההסתמכות של הנאשמת, שההסכם יכובד וגזר-הדין יינתן במסגרת טווח הענישה שהוצג, את העובדה שהנאשמת וויתרה על זכותה לנהל משפט והורשעה בעקבות הודאתה. ואולם, ככל ששבתי ושקלתי את חומרת העבירות, את הנזק המר לקטני קטנים בעלי מוגבלויות, החלשים בחברה, הזקוקים להגנת בית-המשפט שיזעק את זעקתם, וכן את האמור בתסקיר שירות המבחן, את עמדתה דאז והעכשווית של הנאשמת, אשר החזיקה ומחזיקה בעיוותי מחשבה מזיקים, ונוכח רמת הענישה המחמירה, כפי שפירטתי לעיל, לא מצאתי הנמקה לסטות מן המתחם לקולה, מן הנימוקים שקובע הדין ואני סבור, כי הסדר הטיעון מגלם יחס בלתי סביר, בלתי מאוזן, בין רמת הענישה במקרים שכאלה, הנובעת מן הצורך להגשים את מטרותיה, להרתיע את היחיד ואת הרבים, נוכח ריבוי המקרים של פגיעה בקטינים, ובין רמת הענישה שהוצגה בהסדר הטיעון המגבילה את עצמה לרף עונשי בן 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות בעוד הנאשמת רשאית לטעון לעונש כרצונה.

ודוק: לא נמסר (ולאור עדותה של הנאשמת בפניי, נראה כי כך הם פני הדברים) שבבסיס הסדר הטיעון עמדו נימוקים ראייתיים מורכבים, או שיקולים חיצוניים שונים, אשר מטילים את הכף ושבית-המשפט לא נחשף אליהם.

על כן, לטעמי, כאשר המאשימה הציגה הסדר טיעון בטווח של מאסר על תנאי – 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, יחד עם ענישה נלווית, הוצג בפני הסדר טיעון ובו הערכת חסר של העונש הראוי, החורג לקולה באופן חריג ממתחם הענישה, שאינו מתיישב עם האינטרס הציבורי בענישה במקרה זה, וזאת בלא כל שיקול מוכר בדין לעשות כן ולפיכך, ראוי לדחות אותו וכך אני עושה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-06-35232 מדינת ישראל נ' בלוי

1. מסקנה:

מכלול השיקולים דלעיל, מוביל למסקנה ברורה, כי **אין לאמץ את הסדר הטיעון**, אין להסתפק אף בענישה שהוצעה על ידי-המאשימה בטיעוניה (9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות), אלא שהאינטרס הציבורי מחייב להטיל על הנאשמת ענישה **לריצוי בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה ארוכה**, ורק משום שמדובר בהסדר טיעון, שאותו איני מאמץ, שיש להתחשב בו במעט, בעקרון הצפייה, ההסתמכות וההודאה של הנאשמת, לא אחרוג ממנו לחומרה, כפי שהיה ראוי לעשות אלמלא אותו הסדר טיעון.

מעשיה האלימים, החמורים של הנאשמת כלפי הקטינים, המוגבלים, חסרי האונים, בעטיפה מעוותת של סיוע לבריאותם מובילים אל המסקנה שזהו מקרה שעליו נכתב: "...הנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם...." (קהלת ד' א').

אני סבור, כי הקצה שאליו כיוון ב"כ הנאשמת בטיעוניה, עת טען: "...בית המשפט מבין שיש תיקים בספקטרום, התיק שבפנינו נמצא **בקצה של הספקטרום**, אין הרבה תיקים כאלה..." (עמוד 15 שורה 10) אינו כלל ועיקר הקצה המקל שאליו כיוון, אלא להיפך. העובדה, כי הנאשמת פעלה תחת מחשבה מעוותת, שהחדרת אצבעות תדירה לפי הטבעת של קטינים מוגבלים מיטיבה את מצבם, אינה מלמדת, כי בית-המשפט צריך להעניק הכשר חוקי למחשבות מעוותות שכאלה בדרך של ענישה מקלה, פן יפתח השער לתירוצים שונים ומשונים של עבריינות המתכסה בהנמקות מוזרות שבמוזרות והנה אנו באים לכדי היתר גורף לפגיעה בקטינים.

מכלול השיקולים דלעיל, **ובעיקר הפגיעה הגסה בקטינים חסרי הישע**, מוביל אותי למסקנה, כי יש לגזור את עונשה של הנאשמת לענישה בדרך של מאסר בפועל לתקופה נכבדה בחריגה לחומרה מן הרף העליון שבהסדר הטיעון.

2. תוצאה:

לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר בפועל.

לשם ריצוי עונשה תתייצב הנאשמת בתאריך 23.5.21 בשעה 09:00 בכלא נווה תרצה, כשהיא מצוידת בעותק מגזר-דין זה ובתעודת זהות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35232-06-20 מדינת ישראל נ' בלוי

ב. 8 חודשי מאסר שאותם לא תרצה הנאשמת אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה עבירה בה הורשעה, או כל עבירת מין (כפי שהוסכם בסעיף 4.ב.5. להסכם הטיעון).

ג. פיצוי לכל אחד מן המתלוננים, הקטינים (פרטים ימסרו), אך הוא ישולם כפי שמפקידים כספי פיצוי בנאמנות לקטינים, בסך 7,500 ₪.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, במעמד הצדדים.

מנחם מזרחי, שופט, סגן הנשיאה